

DE AFSTAND
TUSSEN JOU
EN MIJ

DE AFSTAND
TUSSEN JOU
EN MIJ

Marina Gessner

Blossom
BOOKS

#DeAfstand

NUR 285/W041601

© MMXVI Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVI Marina Gessner

Oorspronkelijke titel: *The Distance from Me to You*

Published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of
Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Nederlandse vertaling: Astrid Staartjes

Omslagontwerp: Annie Ericsson

Opmaak omslagbelettering: Marieke Brakkee

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

Voor Athena Woodward

*Mogen je paden kronkelig, eenzaam en gevaarlijk zijn,
en naar het prachtigste uitzicht leiden.*

Mogen je bergen tot ver boven de wolken reiken.

Edward Abbey

McKenna kon haar oren niet geloven. Misschien was er iets mis met haar gehoor. Of misschien had ze last van waanideeën. Hoe dan ook werd ze liever doof of gek dan dat ze geloofde wat haar vriendin net had gezegd.

‘Het spijt me,’ zei Courtney. Ze begon te huilen en legde haar hoofd op tafel.

McKenna wist dat dit het moment was om haar hand uit te steken en Courtney even aan te raken. Iets troostends te zeggen. Maar ze kon het niet. Nog niet. Want niet alleen had Courtney weer verking met Jáy, ze krabbelde ook nog eens terug van hun wandeltocht.

McKenna en Courtney waren al meer dan een jaar geleden begonnen met het plannen van de tocht, het lopen van de Appalachian Trail, een drieënhalfduizend kilometer lange wandelroute, en ze zouden deze week nog vertrekken. Ze hadden hun plek aan de universiteit een jaar opgeschort en al hun spaargeld aan kampeerspullen en wandelgidsen uitgegeven – dat gold tenminste voor McKenna; Courtneys deel was door haar vader betaald. En het allermoeilijkste: ze hadden hun ouders zover gekregen dat ze met het plan instemden: twee meisjes die de

hele Appalachian Trail zouden gaan lopen, helemaal van Maine naar Georgia.

En nu had Courtney zich bedacht. Met het allerdomste excuus: een jongen. En niet zomaar een jongen, maar een jongen die ze de afgelopen vier maanden compleet hadden afgekraakt. Serieus, ze hadden het zo vaak over hem gehad dat McKenna zijn naam ondertussen niet eens meer over haar lippen kon krijgen.

Om hen heen, in de universiteitskantine van Whitworth, klonk een hoop geroezemoes en gekletter van bestek. McKenna's ouders waren allebei hoogleraar aan de universiteit, en McKenna kwam hier al zolang ze zich kon herinneren lunchen. De kantine voelde net zo vertrouwd als haar eigen woonkamer. Het was een heldere zomerdag, begin juni, en het zonlicht stroomde door de grote ramen de mensa in. McKenna wist dat Courtney dezelfde drang moest voelen als zij, om al die plekken die ze al een miljoen keer hadden gezien achter zich te laten, om de wereld in te trekken en onder de zon te leven.

‘Maar Courtney,’ zei McKenna terwijl ze haar handen op haar schoot liet liggen. ‘Jáy?’

‘Ik weet het,’ mompelde Courtney tegen het tafelblad.

McKenna droomde al zolang ze zich kon herinneren over deze voettocht. En nu, vlak voor hun vertrek, stortte het hele plan dankzij Courtney als een kaartenhuis in elkaar.

‘Courtney,’ zei McKenna nog eens. Zelfs los van de hele tocht was dit verschrikkelijk nieuws. Het was een onverdraaglijk idee dat Jay haar vriendins hart weer zou breken.

‘Zeg maar niks,’ zei Courtney terwijl ze eindelijk weer rechtop ging zitten. ‘Ik weet het. En ik vergeef het hem allemaal. Ik hou van hem, McKenna.’

Wat kon ze daar nu op zeggen?

‘Het spijt me,’ zei Courtney nog eens, dit keer rustiger, na de afgelegde liefdesverklaring. ‘Ik weet hoe graag je het wilde.’

‘Ik dacht dat jij het ook graag wilde.’

‘Dat wil ik ook. Ik bedoel, dat wilde ik ook. Maar het is gewoon te lang om zonder hem te zijn, snap je?’

McKenna snapte het helemaal niet. Zelfs met rooddoorlopen ogen en een opgezwollen gezicht zag Courtney er nog knap uit. Ze was wel de laatste persoon die vanwege een jongen – en al helemaal niet vanwege Jáy – haar leven moest omgooien. Courtney had blond, glanzend haar waar McKenna, de enige brunette in de familie, jaloers op was. Ze zaten allebei in het hardloopteam, maar met de snelste clubtijd op de 1500 meter was Courtney degene die het meest uitblonk. Ze zaten allebei op paardrijden, alleen sleepte Courtney meestal de prijzen binnen. Maar het allerbelangrijkste: Courtney was een superloyale vriendin. Met andere woorden: ze was duizend Jays waard, tienduizend Jays, een miljoen.

‘Courtney.’ McKenna deed haar best om haar stem niet te laten overslaan. ‘Jay is er gewoon nog als we straks terugkomen. Je kunt hem belten of appen, je kunt hem ansichtkaarten sturen. Het zijn maar een paar maanden.’

‘Niet een paar maanden; het zijn er vijf, misschien wel zes. Het ligt allemaal best gevoelig, McKenna, we zijn pas net weer bij elkaar. Dan kan ik toch niet zomaar de bossen in wandelen en hem vrolijk achterlaten? Niet nu meteen, in ieder geval.’ Het klonk alsof ze het uit haar hoofd had geleerd, alsof ze van tevoren had bedacht wat McKenna zou gaan zeggen.

Nee, omdat hij waarschijnlijk de volle zes maanden met andere

meisjes in bed zou duiken, dacht McKenna.

‘Als je gaat studeren moet je hem ook achterlaten,’ bracht McKenna in. Jay ging naar Whitworth, hier in Abelard, de saaiste en meest voor de hand liggende keuze. Waarom zou je überhaupt gaan studeren als je niet eens uit huis zou gaan?

‘Wesleyan is nog geen uur rijden,’ pareerde Courtney. ‘En ik begin sowieso pas volgend jaar. Ik heb het een jaar uitgesteld, weet je nog?’

‘Ja, om die voettocht te maken,’ zei McKenna eindelijk net zo geïrriteerd als ze zich voelde. ‘Niet om weer met Jay aan te pappen.’

‘Ik weet het,’ gaf Courtney toe.

‘Nou, wat ga je volgend jaar doen dan? Je voorkeursuniversiteit laten schieten voor een jongen? Hier blijven en aan Whitworth gaan studeren?’ McKenna keek veelbetekenend om zich heen. Aan deze universiteit studeren was hetzelfde als aan huis studeren.

‘Jay is niet zomaar een jongen. En een kampeerreisje kun je niet vergelijken met studeren.’

‘Een kampéerreisje?’ Hoe kon ze hun plan nu tot één woord terugbrengen en het zo onbeduidend laten klinken? McKenna ademde diep in en zei: ‘Misschien groeien jullie juist wel naar elkaar toe als jullie niet samen zijn. Zoals Brendan en ik...’

‘Je kunt Brendan en jou toch niet met mij en Jay vergelijken.’

Daar had ze wel gelijk in. Brendan zou nooit vreemdgaan. Zo zat hij gewoon niet in elkaar. Hij was geen player, hij was serieus, eerlijk en lief. Ze waren nu drie maanden samen, en Brendan zou in september naar Harvard gaan. Zou McKenna hem ooit tegenhouden om naar de universiteit van zijn dromen te gaan, omdat hij anders niet bij haar zou zijn? Natuurlijk niet, net zomin als hij haar zou tegenhouden om de Appalachian Trail te lopen. Ze hadden een volwassen relatie, ze

steunden elkaar. McKenna zei dit tegen Courtney, die met haar ogen rolde.

‘McKenna,’ zei Courtney, ‘jullie zijn zo ongeveer even romantisch als een wandelkaart.’

Met een scherpe knak brak McKenna haar eetstokjes los. De sushi lag onaangeroerd tussen hen in. McKenna prikte lusteloos in de hosomaki met pittige tonijn. Als romantiek inhield dat je je dromen moest opgeven voor een waardeloze gast, dan hoefde het voor haar niet zo nodig.

‘Er zijn verschillende soorten romantiek,’ zei McKenna. ‘Misschien betekent het voor jou een etentje bij kaarslicht. Maar voor mij...’ Ze brak haar zin af omdat ze bang was dat ze in huilen zou uitbarsten als ze het hardop zei. Voor McKenna was romantiek een nacht onder de sterrenhemel. Ze had geen vriendje nodig om het romantisch te maken. Ze had alleen de buitenlucht nodig en de geur van dennen. Alleen het geluid van krekels, kruisboomkikkers en de door de bomen ruisende wind.

Courtney stak haar arm uit en raakte McKenna’s hand even aan. ‘Ik weet hoeveel deze tocht voor je betekende,’ zei ze. ‘En het spijt me heel erg. Ik weet niet hoe vaak ik dat nog moet zeggen voordat het tot je doordringt dat ik het meen.’

McKenna’s hoofd tolde nog van de tegenargumenten. Vergeet Jay. Ze kon Courtney herinneren aan de formulieren voor het langeafstandscertificaat die ze op hun prikbord naast hun speldjes van de wandelclub hadden gehangen. En ze hadden Appalachian Trailpaspoorten besteld: groene boekjes die je onderweg in hostels en op andere punten kon laten afstempelen om de reis te documenteren. Ze hadden hun route al uitgestippeld en uitgezocht op welke kampeerplaatsen huisdieren waren toegestaan, zodat ze Norton, Courtneys temperamentvolle bordercollie, konden meenemen. Ze hadden uren over kaarten en gidsen

gebogen gezeten. Ze hadden Bear Mountain met complete bepakking beklommen. Ze waren klaar voor vertrek.

Maar in plaats van Courtney hieraan te herinneren, hield McKenna haar mond. Ze hoorde in de stem van haar vriendin dat ze kon smeken tot ze een ons woog; haar besluit stond vast.

‘Nou,’ zei McKenna terwijl ze het sushirolletje eindelijk naar haar mond bracht, ‘als jij niet meegaat, dan ga ik gewoon alleen.’

Courtney sperde haar ogen open. Daarna lachte ze.

‘Nee, serieus,’ zei McKenna en ze rechtte haar rug. Door het hardop uit te spreken werd ze gesterkt in haar besluit. ‘Ik ga gewoon alleen.’

‘Je kunt niet zes maanden in je eentje door de bossen zwerven,’ zei Courtney.

‘Waarom niet?’

Zes maanden in haar eentje in de bossen. Een minuut geleden was ze nog totaal ontmoedigd, maar nu voelde ze langzaamaan elke vierkante millimeter van haar huid tintelen van opwinding.

‘Nou,’ antwoordde Courtney, ‘ten eerste omdat het niet veilig is.’

‘Ik ben niet op zoek naar véiligheid.’

Ze sprak dat laatste woord bijna met afkeer uit. Kiezen voor veiligheid was doen wat er van je werd verwacht, de regels braaf opvolgen, goede cijfers halen, netjes gaan studeren, kortom: alles wat McKenna al haar hele leven had gedaan.

‘Even serieus, McKenna,’ zei Courtney met een bedenkelijk gezicht. ‘Je kunt niet in je eentje gaan.’

Natuurlijk vond Courtney dat je niet in je eentje kon gaan, dat vond iedereen. Maar in McKenna’s gedachten begonnen de beelden zich al te vormen: al die kilometers in eenzaamheid, terwijl ze steeds sterker werd en haar blikveld zich verruimde. Ter voorbereiding van deze reis

had ze een berg boeken gelezen: gidsen over overleven in de wildernis, memoires, romans. Een van haar favoriete boeken was geschreven door een vrouw die in haar eentje de Pacific Crest Trail had gelopen zonder zelfs maar een bankpas op zak, nog voor het bestaan van smartphones en gps. Als zij het kon, waarom McKenna dan niet?

‘Je ouders laten je nooit gaan,’ zei Courtney.

McKenna gooide haar eetstokjes op tafel. ‘Daarom gaan we het ze ook niet vertellen.’

Met verende tred doorkruiste McKenna de campus op haar bergschoenen, hoewel iedereen om haar heen rondliep op teenslippers en sneakers. Ze droeg haar wandelschoenen nu al twee maanden zodat ze er zeker van kon zijn dat ze goed waren ingelopen tegen de tijd dat ze aan haar tocht begon. Ze was zo aan de zware schoenen gewend geraakt dat ze moeiteloos wegsprong voor de skateboarder die bijna tegen de student naast haar op botste omdat zijn blik op zijn telefoonscherm was gericht. McKenna rolde met haar ogen. Zo’n prachtige zonovergoten dag, de lucht zwanger van de kamperfoeliegeur, en elke student op de campus liep naar zijn telefoon te staren.

McKenna dacht aan een van haar favoriete citaten van Thoreau, die was oververtegenwoordigd in haar stapel wandelliteratuur: *We moeten leren opnieuw te ontwaken en onszelf wakker te houden, niet door mechanische hulpmiddelen, maar door onophoudelijk de morgenstond af te wachten, die ons niet in de steek laat in onze diepste slaap.*

Elke dag zag McKenna mensen die het echte leven hadden ingeruild voor Instagram en Facebook. Als het aan haar lag, zou ze haar telefoon niet eens meenemen. Nu ze alleen zou gaan, wist ze dat het waanzin was om haar enige levenslijn met de buitenwereld op te geven. Maar ze had

zich voorgenomen om hem in haar rugzak te laten en hem alleen in geval van nood te gebruiken. Ze zou niet bellen of appen, niet met haar ouders of met Brendan, zelfs niet met haar zusje, Lucy. Dat zou natuurlijk nog moeilijker zijn, nu ze in haar eentje ging.

In haar eentje. Ze wist dat die zin haar bang zou moeten maken, maar hij bracht juist een glimlach op haar gezicht. Nadat ze Courtney eindelijk ervan had weten te overtuigen dat ze vastbesloten was, hadden ze de details van hun aanpak besproken. Ten eerste zou Whitworth verboden terrein zijn; Courtney mocht niet riskeren dat ze McKenna's ouders tegen het lijf zou lopen. Courtney opperde dat McKenna Norton toch zou meenemen, maar McKenna was erop tegen. Ze wilde zo min mogelijk het risico lopen dat Courtneys ouders contact zouden opnemen met die van haar. Het moest lijken alsof alles volgens plan verliep, het plan waarmee McKenna's ouders hadden ingestemd, zij het met tegenzin.

Met een elektronische BIEP haalde ze de auto van het slot. Binnenkort zou ze van al dit soort geluiden verlost zijn en alleen nog maar vogels, insecten en ruisende bladeren horen.

Haar vriend, Brendan, was niet veel enthousiaster over de solotocht dan haar ouders zouden zijn. 'Het is niet een of ander pretpark waar het gevaar nep is,' zei hij. 'Het is de wildernis. Met beren en rode lynxen. En gasten die Cletus heten en in de bossen ministokerijen bestieren.'

'Oeee... leeuwen, tijgers en beren,' zei McKenna.

Ze reden naar de bios nadat ze bij Abelard Diner hamburgers hadden gegeten. In deze laatste week in de beschaafde wereld wilde McKenna zich zo veel mogelijk te goed doen aan bingewatchen, warme baden en lekker eten. Ondanks de stevige maaltijd wilde ze zeker nog een bak popcorn, druipend van de boter.

‘Ik meen het serieus, McKenna,’ zei Brendan.

Zelfs in de donkere auto zag ze dat er een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht lag. Brendan was niet supra aantrekkelijk, zoals Jay. Hij was niet veel groter dan McKenna en had weerbarstig, donker haar. Maar McKenna hield van zijn intelligente gezicht met de bruine ogen en de kuiltjes in zijn wangen. Brendan was rationeel van aard. Zijn toekomst, als enige eindexamenleerling van Ridgefield Highschool die dit jaar tot Harvard was toegelaten, lag min of meer al vast. Eerst zijn propedeuse aan Harvard University, dan Harvard Law School, vervolgens lobbyist in Washington, en tot slot zijn eigen advocatenbureau. Ongetwijfeld hoorden ergens in dat plaatje een vrouw en 2,3 kinderen, maar daar hadden ze het nooit over. Hij was niet het type man dat met zijn eerste vriendinnetje trouwde, rationeel als hij was.

Terwijl Brendan alle redenen opsomde waarom McKenna de voettocht niet in haar eentje moest maken, hield McKenna zichzelf voor dat hij haar zo ontmoedigde omdat hij om haar gaf.

‘Het heet niet voor niks de wildernis,’ besloot hij. ‘Er zijn geen vangnetten. Het is geen grap. Je kunt er op wel duizend manieren doodgaan.’

‘Niet als je weet wat je doet,’ zei McKenna.

‘Een ongeluk zit in een klein hoekje. Ik wil niet zeggen dat je niet goed bent voorbereid, maar vooral voor meisjes...’

‘Hoezo “vooral voor meisjes”?’ Deze woorden sterkten haar juist alleen maar in haar besluit om toch te gaan. Brendan zou beter moeten weten. Zijn moeder had hem alleen opgevoed en was een van de beste chirurgen van Connecticut.

‘McKenna,’ zei hij terwijl hij haar vluchtig aankeek. ‘Dit snap je zelf toch ook allemaal wel.’

‘Alsof de universiteit zo’n veilige plek is,’ reageerde ze. ‘Statistisch

gezien loop ik op de wandelroute minder gevaar dan op Reed Art College. Geen auto's. Geen drankovergoten feesten. Geen date-rapende medestudenten.'

Ze reden onder een lantaarnpaal door en McKenna zag Brendan fronsen.

'Ik loop niet in zeven sloten tegelijk,' ging ze verder. 'Ik neem geen onnodige risico's. Ik overnacht alleen op officiële kampeerplaatsen, ik dwaal niet van de route af. Ik zet mijn tent niet op in de nabijheid van gewone wegen. Ik weet wat ik doe, Brendan.'

Hij pakte haar hand vast. 'Ik wou dat ik je gewoon kon bellen,' zei hij. 'Het zal zo raar zijn om je niet te spreken.'

'Maar bedenk hoe blij je zult zijn als je me in de kerstvakantie weer ziet,' zei McKenna. 'Afwezigheid versterkt de liefde.' Hij trok een bedenkelijk gezicht, maar McKenna hield aan. 'Je werkt dus mee? Je gaat het niet aan mijn ouders vertellen?'

'Ik zal ze niks vertellen,' antwoordde Brendan. 'Maar dat wil nog niet zeggen dat ik er blij mee ben, of dat ik het een goed idee vind.'

Ze bracht zijn hand naar haar lippen en kustte hem. Misschien stond Brendan er niet voor de volle honderd procent achter, maar ze wist dat hij haar niet zou tegenhouden. Meer had ze op dit moment niet nodig.

De volgende dag kwam McKenna thuis van haar laatste werkdag. Drie jaar lang had ze als serveerster in lunchroom Yankee Clipper gewerkt. Gedurende het schooljaar werkte ze alleen in de weekenden, maar in de zomervakantie werkte ze zes dagen per week. Deze zomer was ze ingeroosterd tot drie dagen voor haar vertrek. Niet veel Ridgefield-leerlingen hadden zo'n bijbaantje. De meeste ouders hadden een goedbetaalde baan als advocaat, effectenmakelaar of chirurg. De Burneys hadden

zich de privéschool kunnen veroorloven dankzij het studiefinancieringsprogramma van de universiteit van Whitworth. Omdat Whitworth McKenna's studie aan een van de aangesloten universiteiten zou vergoeden, hoefden haar ouders daar geen geld voor opzij te leggen en konden ze daardoor het hoge schoolgeld van Ridgefield betalen. Niet dat de Burneys arm waren, integendeel. Haar moeder had een bijbaan als adviseur van een architectenbureau en haar vader hield een blog bij voor het politieke tijdschrift *Just the Facts*, en ze hadden allebei een goedbetaalde baan aan de universiteit. McKenna wist dat ze geluk had. Ze was niet jaloers – niet erg jaloers in ieder geval – op haar klasgenoten met hun vakanties in Europa en hun handtassen van Marc Jacobs. Ten eerste vond ze het leuk om te werken. En daarbij gaf ze niet veel om materiële zaken. Haar oude, stukgelezen exemplaar van *Walden* stond bol van de onderstrepingen en notities en viel van ellende bijna uit elkaar. Net als Thoreau wist ze dat bezittingen alleen maar 'leuke hebbedingen' waren. McKenna toonde meer interesse voor de diepere dingen des levens.

Ze had de meeste middagen gewandeld om conditie op te bouwen en haar vader zou proberen vanmiddag vroeg thuis te zijn, zodat hij mee kon. Hij was degene die haar had geïnspireerd om de AT te gaan lopen. Haar hele leven had ze aangehoord hoe hij en zijn beste vriend, Krosky, de Pacific Northwest Trail hadden gelopen, in de zomer nadat ze eind-examen hadden gedaan. Dat was natuurlijk ook precies de reden dat hij haar nu liet gaan. Hoe had hij het haar kunnen verbieden nadat hij haar altijd had voorgehouden dat het zijn beste ervaring ooit was?

'Pap?' riep McKenna terwijl ze de voordeur opendeed.

Haar zusje, Lucy, was overdag op kamp, maar om half vier zouden haar ouders allebei thuis moeten zijn: een van de voordelen van

lesgeven was dat ze de zomers vrij hadden. Genoeg vrije tijd om met je oudste dochter door te brengen voordat ze een lange reis ging maken.

‘Mam?’ riep McKenna terwijl ze de trap op liep.

Ze wist dat er geen reactie zou komen. Haar moeder was waarschijnlijk op het architectenbureau om haar visie op de laatste ontwerpen te geven. Haar vader werd waarschijnlijk opgehouden door een of andere overambitieuze student politieke wetenschappen. Zelfs in de zomer was hij tijdens kantooruren op de universiteit, omringd door bewonderende studenten. Vaak bracht hij zelfs groepjes studenten mee naar huis voor het avondeten. Soms wilde McKenna dat hij alleen universitair docent was gebleven, met alle tijd van de wereld om te wandelen.

McKenna stormde haar kamer binnen, plofte op haar bed neer en staarde naar het plafond. Ze hoorde het gerammel van de halsband van Buddy, hun chocoladebruine artritische labrador, en ze kwam half overeind, leunend op één elleboog, om hem te verwelkomen. Hij liep naar haar toe, likte haar gezicht en zette zijn twee voorpoten op het matras. Tegenwoordig kon hij alleen maar op bed klimmen als McKenna hem een zetje gaf.

‘Niet doorvertellen,’ fluisterde ze, ‘maar ik ga de Appalachian Trail in mijn eentje lopen.’ Ze aaide over zijn kop. ‘Ik zal je missen, Buddy.’

Later die avond, nadat ze alleen de *Flat Rock Brook*-route had gelopen, trof McKenna haar vader in de keuken aan. Hij trok net een blikje bier open.

‘Hé, meissie,’ zei hij. ‘Lekker gewandeld?’

‘Ja,’ antwoordde McKenna. ‘Jij zou misschien meegaan, weet je nog?’

Zijn gezicht betrok, maar hij herstelde zich snel. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Er kwam een vierdejaars langs die ik niet kon afschudden.’

Het irriteerde haar dat hij niet toegaf wat ze duidelijk aan zijn gezicht kon aflezen: dat hij het domweg was vergeten.

‘Geeft niet,’ zei ze terwijl ze zichzelf een glas ijswater inschonk.

‘Ik heb Al Hill vanmorgen gesproken,’ zei haar vader. ‘Hij is bezig met de voorbereiding van zijn onderzoek en is erg blij dat je hem gaat helpen.’

Tijdens de onderhandelingen met haar ouders over de tocht had McKenna ingestemd om een vriend van haar vader aan de Cornell Universiteit in Ithaca, New York, te helpen bij het catalogiseren van de uitkomsten van zijn vogelonderzoek. Met het geld dat McKenna met haar baantje had verdiend had ze alle spullen voor de reis gekocht, maar tijdens de wandeltocht mocht ze de creditcard van haar ouders gebruiken, en dit baantje gold min of meer als tegenprestatie. Dat was nog iets waar McKenna zich erg op verheugde: om met een van de meest vooraanstaande ornithologen van Amerika te mogen samenwerken.

‘Super,’ zei McKenna. ‘Eten we vanavond met z’n allen?’

‘Nee, je moeder en ik hebben een etentje met een nieuwe docent. Jullie kunnen iets bestellen.’

‘Ga ik doen,’ zei McKenna en ze glimlachte bemoedigend naar hem, alsof niets van wat hij deed of juist niet deed haar ooit van haar stuk kon brengen.